

שנה טובה עם צ'ארלי

היורש של פוקה הירש

פעם היתה קלאסה בארץ הזאת. גנב היה גנב, אך עם הכרה מעמדת רוצח היה רוצח, אך עם זאת אישהספר, ואת ספרהחוקים הכיר מקרוב. נצרת-שעשועים היתה משעשעת, ופלייבויי היה פוקה. שיגע היום ואפרוש מהמדרו זה, אשכ ואכתוב את הביוגרפיה הסנסציונית של הרוכס לבית הירש. חבל על ראבדן של משתכחין והיום? אל תשאלה כל אחד ויש לו מכונתין מהודרת וקצת שרשרות כבדות על הצוואר חושב שהוא הבן של פוקה. בקיץ הולך הכל בלנצ צמוד, כפתור אחד מעל הקורבן, חוזה שוץ מעל. נעילתו יקרות, או עור עדין ורך גם הם בלנצ, ללא גרביים, כמובן. אפטר מכאן עד לקאן, ודאודורנט בעל שם ארוך מותו ביד רחבה בתנועות קיצוניות ימין ושמאל, למטה ולמעלה. למי אני מתכוונת? לכולם. יש כמה עשרות אלפים כאלה, אך כמו בכל חברה שיוויונית, יש תמיד כאלה השווים קצת יותר.

קחו, למשל, את ארלה בן-אהרון. אינני יודעת אם הוא שמע על פוקה, אך הוא אחד המתמודדים הרציניים ביותר על התואר. נוסף על הצבע הלבן בקיץ והצבע השחור בחורף (אובליז'ה), אני מניחה שאם תברקו את השעון על אמת-ידו תמצאו שהוא תוצרת קרטייה או רולקס, או מישפחה טובה אחרת. מהטלפון במי כונית הוא יכול להתקשר לעסקיו חובקיהעולם, בין ריונגוף לסוף בןיהודה, מבלי שהוא צריך להזיז את המה-שמו.

לאחרונה מספרים בעיר שהוא נעלם מהשטח, ואצלו השטח הוא בעיקר מועדון קיסר, שבו הוא שותף. מסתבר שארלה מנהל את רומן חייו עם גברת גולדמן הצעירה בדימוס. מלאיה היתה נשואה לדודן גולדמן, בנו הבכור של היהלומן הצקלה גולדמן. השניים נפרדו והתגרשו, ומאיה מגדלת את בתם המשותפת. כולם מספרים לי שהיא יפה, ובכלל נערה פנטסטית. מילה רעה לא שמעתי, ואין רבות כאלה בעיר הזאת שאוכל לומר זאת לטובתן.

אז מה? אז שום דבר! כל מה שיקרה לי הוא שאצטרך שוב לחזור ולחפש מועמד מתאים לתואר היורש, ולפי מצב העניינים כיום: שמע ישראל!



צ'ארלי וידידה וגם לא משלם לאונות

פעם, כשנמאס לי מכל הבחורות, היכרתי בחורה חיפאית. זה היה ב-1972. תמימה, ממש פחה טובה. טיפחתי אותה במשך שנים, בסבלנות עילאית. נולדנו באותו יום, ה'6 בדרצמבר, מזל קשת. אך אף אחד לא יכול להשתנות אפילו בשביל אשה שהוא אוהב. מצאתי את עצמי עושה דברים שלא היו בנויים בשבילי. היא נכנסה לחדר, והיתנתה את החתונה בהפלה מוקדמת. עזבתי אותה מייד אחרי ההפלה ומאז אני לא עושה שום דבר שאני כאמת לא רוצה אותו.

יום אחד, כשהייתי עם הגלשן שלי (זאת אהבת חיי) בחוף של רפי נלסון ניגש אלי איש-ביטחון ואמר לי שהשחקנית פארה פוסט נמצאת בחוף, ליד הגדר, ושהיא רוצה לדבר איתי. עד אז ראיתי כל סרט-טלוויזיה שבו כיכבה נייגשתי אליה ואמרתי לה: את המלאך שלי, קוראים לי צ'ארלי. היא חיכה וביקשה לעבור אצלי קורסי-גלישה. מנהליהעסקים שלה פניו האצילי שהיא מבוטחת ב-10 מיליון דולר. לפני שהלכה היא הזמינה אותי לשותות איתה קפה במלון. לא הלכתי, וגם הפסקתי לראות את התוכניות שבהן היא כיכבה. איזו אכזבה שהיית לי היא נראתה לי כל-כך רגילה, נמוכה, עם שיער חום, פשוט שוס-דבר מיוחד. חלילה לוי הישראלית יפה ממנה פיימאה.

רק לישראליות יש בעיה. הן לא אוהבות להראות בהתחלה שהן בכלל מעוניינות, למולנו זה הולך ומשתפר. האירוניות הן הבחורות היותר-עדינות. הגרמניות — טכניות. והבחורות הוותות ביותר במיטה הן האנגליות. אין שום מישחקי-אהבה, ישר לעניין. האמריקאיות פותחות ישר את הרגליים. הן נעשות רומנטיות רק אחרי-כך, כשזה היה טוב.

היפאניות כל-כך נקיות! הן לימדו אותי מה זה נקיון.

אני לא חושב שאני יפה. כבר לפני 10 שנים הציעו לי 100 דולר כדי שאדגמן. זה ממש מצחיק, כשגבר הולך על מסלול ומוכר את עצמו. אני שריונאי ומפקד-טנק, פעם נשרפתי והיתה לי כוויה בדרגה 2. בחור שנשרף כמוני עבר 10 ניתוחים פלסטיים, וגשאר לו סימנים בגוף. לא עשיתי כלום, ואין לי שום סימן.

אני ישן ארבע שעות בלילה, אוכל הרבה פירות-ים, ויש לי דירת שני חדרים באילת. תמיד אהבתי ילדים, אך לא הייתי נשוי. הייתי מוכן שמישהי תעשה לי ילד, אך לא מצאתי אחת שתהיה מוכנה.

לפני שנה הכרתי בחורה אמריקאית, ז'ן-הלן, שאיתה יש לי ראש אחד. היא חזרה לאמריקה ואנחנו עומדים להיפגש בקרוב.

אף פעם לא הייתי טיפוס שוביניסטי. אני לא מתבייש לעשות בבית הכל, בישול, כביסה ונקיון. כל אחד שיעשה את מה שהוא יודע.

אני גם לא אוהב שבחורה תעשה בשבילי כמיטה. זאת העבודה שלי. כל כריזוג צריך לעשות את מה שהוא באמת רוצה, בלי טובות. עם זוגות לא הלכתי אף פעם, ואם הלכתי עם זונה — לא שלמתי לה, נתי לה הרגשה שהיא בחורה רגילה.

אני לא שם קרמים ולא שמפואים. לפעמים, כשאין סכונ, אני חופף את הראש באבקת-כביסה. פעמים ניצלתי ממות מקטיושות בקריית שמונה, בפעם השניה עכרתי בכתיסהספר שבו נהרגו שלוש התלמידות. לי לא קרה כלום.

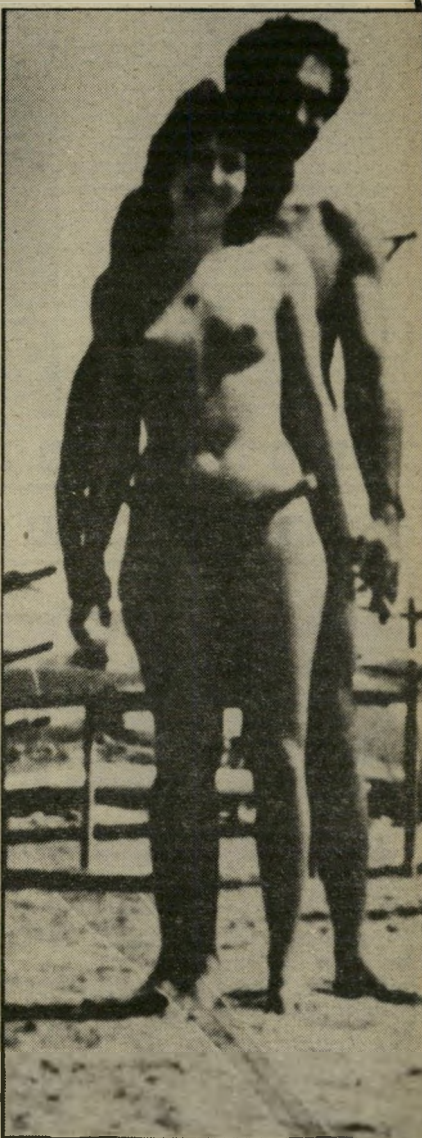
כל אחד מאחל לעצמו משהו לקראת השנה החדשה. אחד רוצה בריאות, אחד פרנסה, רווקות רוצות להינשא, ונשואות להתגרש. אני מאחלת למי שאני אוהבת את צ'ארלי.

מצאתי אותו למענכם בחוף טאבה. צ'ארלי שומר (44), שוץ, 186 גובה, עיניים ירוקות וגוף אתלטי.

מספר צ'ארלי: הכרתי בחיי את החלאה של המין האנושי, לצד האריסטוקרטיה. את הוונות והשיכורים לצד עשירי-עולם. עכרתי שנים על אוניות והיכרתי אלפי נשים.

אני ישר, ואומר כל מה שיש לי בראש. אני טיבעי, לכן ההומאים מגעילים אותי. אני גם לא אוהב שאנשים משחקים, לכן לסנובים אין אצלי צ'אנס.

התקופה היפה ביותר בחיי היתה בשנים 74-69, כשעברתי על הספינה נוי-בה. שהייתה שייכת חצי-חצי למועדון הים התיכון ולחברת



צ'ארלי וז'ן-הלן לא שוביניסט

בידור איטלקית. הייתי בלי כסף. הייתי חבר במין קואופרטיבי. היו ערכים שהייתי עם חמש בחורות על הסיפון, כשכולנו, כמובן, עירומים, ואני הגבר היחיד. הגענו למצב כזה של חופשיות, שאף אחד לא הפריע לשני, ולא היתה בכלל הרגשה של בושה.

אני מאמין שכל אשה היא יפה, העיקר שתהיה נשית. בהתחלה כל מה שאתה רואה זה הצורה החיצונית, אך אחרי שיחה קצרה הצורה כבר לא משנה. האקט המיני הוא לא המרכז היחיד של החיים בן בניהווג, למרות שכמובן אני תמיד חותר לזה.

הסדר שלי זה הסבלנות. אני לא מתיאש. מעולם לא נשכחתי לנשים מרובות ממני. אך התרגלתי כבר לזה שבנות 13 רודפות אחריי כמו זנב, ושרחיתי אותן.

היתה תקופה שעברתי במלון קרוון כאיש-ביטחון ואחראי על הכריכה. ילדות באו עם ההורים, ומצאו איכשהו דרך להגיע לחדר. הכרתי נשים יפהפיות, מרביתן בכלל לא ידועות.

חיים שכאלה

לפני חודשיים נפטר בנכר ארנון אדר, צייר-תפאורן ואיש-תאטרון ככל רמ"ח אבריו. באותו השבוע שבו נפט ארנון הופיע כאן ראיון בלעדי עם עוסרה בורלא, שסיפרה על חייה שלה ועל הפיור הארוך בחייה המשותפים. איש לא שיער שפירסום הראיון ומותו של ארנון יקרו בצמידות כזו, למרות שארנון עבר כבר מורס לכו-התקדל כמעט-הטלני.

חודש אחרי מותו של ארנון ערכו שגריר ארצות-הברית ורעייתו מסיבת יום-הולדת בביתם לשתי נשים החביבות עליהם: רחל דליין, ידידתם הקרובה של הלא-אס"ם, ועופרה בורלא-אדר, ידידתם הקרובה אף היא. לשתי הליידים יום-הולדת משותף — הן נולדו באותו היום, ה'8 באוגוסט, ובאותה השנה. זאת השנה אני משאירה לכם לנחש.

עופרה הופיעה למסיבה בחברת שני בניה, וגרמה בכך ללא-מעט התלחשויות בין הנוכחים, באיור יותר מכך. אצל מי תשמעו עלי-כך ולא נוכחו בעיור עצמו. שם תתקיים הצגת-כבוד של לה שחופיעה בחברת בניה, אך בשום פנים לא על הנאתה הרבה מהמסיבה, חודש אחרי מות בעלה.

אולי אין עופרה מהנהגות מינהגיות-אבלות לפי הסטנדרטים של הקצ'קס הללו, אך זיכרו של ארנון יקר לה. ביום ב' השבוע היא נוסעת להנכר שבגרמניה, שם תתקיים הצגת-כבוד של האופרה המוצרטית החטיפה מן החרמון. את התפאורה הכין ארנון, והיא היתה התפאורה האחרונה בחייו. יהיה זה ערב שליזכרונות-והתייחדות הולם, על פי הרגשתה ותחושתה של עופרה, ולכל הרחות עם הקצ'קס.

הפיור המתמשך בחייה של ארנון ועופרה הביא בעיקבותיו לא-מעט מחזורים, ששיחורו



עופרה בורלא התפאורה האחרונה

לפיתחה. בחשאי ובציניעה רבה קשרו את שמה עם שמות כמה מהחשובים מראשי המדינה, ביניהם אישיות-מסתח בשילטון החדש בישראל. כארנון, כך גם עופרה — שניהם נהגו בדיסקרטיות רבה בחייהם הפרטיים, ואיש אינו יודע אם נכונות השמועות אם לא. כך או אחרת, איש לא תפס את מקומו של ארנון בליבה של עופרה לאורך-זמן, וכך גם יקרה, כנראה, לאורך זמן. שוב למסרגות, קצ'קס, חפשו עץ אחר להתלות בו!